

billigere, men han forlangte denne Sum for at være paa den sikre Side. Se, det er jo en hel anden Fremstilling end den, den ærede Ordfører nu gav. Og jeg vil dertil knytte den Bemærkning, at jeg forstaar saa godt, at den ærede Ordfører vender sig mod det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) i denne Sag, for det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds indtager jo en mærkelig Stilling til hele dette Spørgsmaal. Han vil nok gaa med til at støtte Lokomotivfabrikationen her i Landet, naar det er de private, der bygge, men saa snart Staten skal bygge Lokomotiver, vil det ærede Medlem ikke være med. Det forekommer mig dog, at det, naar alt kommer til alt, var den eneste rigtige Fremgangsmaade, at Staten byggede Lokomotiverne, thi hvis det saa viste sig for dyrt at bygge Lokomotiver, kunde Staten altid sige: Stop, saa ville vi ikke være med længere! Men paa den anden Maade indrømmer jeg selvfølgelig, at Ordføreren kan have nogen Ret i de Udtalelser, han har fremsat her. Derfor vil jeg ønske og haabe, at dette Spørgsmaals Løsning sluttelig maatte blive det, at Staten begynder at bygge sine Lokomotiver, og det skulde glæde mig, om den ærede Ordfører vilde give et Løfte om, at han ogsaa vil være med til et Forsøg i den Retning.

Ministeren for offentlige Arbejder (Thomas Larsen): Jeg overhørte, at det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) rettede et bestemt Spørgsmaal til mig, som jeg, inden vi slutte, vil svare paa. Han spurgte, om jeg ansaa Kravet om en Retsordning for Privatbanernes Personale for at være berettiget. Dertil kan jeg kun svare: Ja, jeg anser et saadant Krav for at være berettiget. Det er mig ikke bekendt, hvor mange Tilfælde der foreligger, hvor det vilde have været nødvendigt at have en saadan Auditor til Raadighed. Dog tror jeg, at det ikke har været mange. Jeg nægter ikke, at jeg har en vis Sympati for dette Spørgsmaal, men derfor behøver jeg ikke at nedsætte nogen Kommission, thi til Trods for alle de Vanskeligheder, som findes indenfor de forskellige Jernbaner, forekommer det mig dog, at det er et Spørgsmaal, man maatte kunne enes og samles om, naar Betingelserne foreligger derfor. Man maatte kunne samles om dette gennem frie Forhandlinger mellem Funktionærerne og Jernbanernes Bestyrelser, og det vil være ganske

unødvendigt at nedsætte nogen Kommission om dette Spørgsmaal.

Wenzel Neergaard: Jeg takker den højtærede Minister for det Svar, han gav paa det af mig stillede Spørgsmaal. Jeg betragter disse Udtalelser, saaledes som de faldt fra den højtærede Minister, som en Løftestang overfor de private Funktionærens Krav om at faa deres Ønsker i denne Retning opfyldte, og jeg tror ogsaa, at det vil virke dertil.

Ordføreren (P. Th. Nielsen): Jeg skal sige til det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen), at han har Uret i, at det ikke var Forudsætningen, at de Lokomotiver, som Trafikminister Weimann stillede Forslag om, skulle koste 140,000 Kr. Hvis det ærede Medlem vil læse i den Motivering, hvormed Minister Weimann ledsagede Forslaget, vil han se, at han netop gik ud fra, at Lokomotiverne ikke kunde bygges herhjemme under 140,000 Kr., altsaa 70,000 Kr. pr. Stk., medens han samtidig oplyste, at de kunde købes for 46,000 Kr. i Udlandet.

Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) var ikke tilfreds med mit Svar. Jeg havde i Grunden ventet, at han vilde være bleven tilfreds med det, thi jeg sagde jo, at jeg antog, at min Stilling i saa Henseende vilde blive ganske den samme som overfor „Scandia“. Og det ærede Medlem vil vistnok indrømme mig, at vi ogsaa fra Venstres Side have været imødekommende overfor „Scandia“. Men jeg vil selvfølgelig ikke her — det vilde være ganske urigtigt — binde mig til, at vi skulle afvise ethvert Tilbud, der kom fra Udlandet, selv om det var aldrig saa billigt. Og det er i Virkeligheden det, der ligger i det ærede Medlems Udtalelse.

Samuelson: Jeg vil blot sige, at under Behandlingen her i Tinget af Minister Weimanns Forslag paaviste jeg om de Oplysninger, der vare fremkomne, at de vare absolut i Strid med de Oplysninger, Maskindirektør Busse havde givet overfor Lokomotivkomiteen, saaledes at selv om Arbejderne arbejdede gratis, maatte der ydes 4,100 Kr. pr. Lokomotiv for at faa Lov til at bygge Lokomotiver, saa dette, at Arbejdslønnen var for høj herhjemme, var aldeles uden Betydning, da det ikke en Gang forslog, om de arbejdede gratis. Minister Weimann udtalte her i Salen, at han var